

عنوان مقاله:

ساختگرایی؛ رهیافتی روششناختی در فهم نهج البلاغه

محل انتشار:

فصلنامه علوم حدیث، دوره 26، شماره 3 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

مهدی مردانی - استادیار پژوهشکده علوم اسلامی، بنیاد پژوهشهای اسلامی آستان قدس رضوی

عباس پسندیده - دانشگاه قرآن و حدیث

خلاصه مقاله:

فهم متون نهجالبلاغه همیشه ساده نیست و گاه دشواریهایی دارد که عبور از آنها نیازمند تجهیز به روشی علمی است؛ روشی که بر اساس اقتضائات نهجالبلاغه تعریف گردد و به تناسب ویژگیهای آن تنوع یابد. ویژگیهایی نظیر سبک، ساختار و محتوا از جمله مولفههایی است که در فهم نهجالبلاغه تاثیر میگذارد و سبب دریافتی متفاوت از آن میگردد. آنچه در این مقاله به بحث گذاشته شده، نگرهای روششناختی است که با مطالعه تطبیقی میان دو دانش فقه الحدیث و زبانشناسی، درصدد ارائه رویکردی نو برای فهم نهج البلاغه است. نتایج حاصل از این پژوهش نشان میدهد که توجه به ساختار حدیث به عنوان یکی از عناصر زبانشناختی، نقش زیادی در روش فهم نهجالبلاغه دارد و موجب شکلگیری رهیافتی به نام ساختگرایی میگردد؛ رهیافتی که بر اجزا و کلمات متن تکیه دارد و از طریق کشف روابط معنایی بین آنها در قلمرو بافت متن، به مراد متکلم نایل میآید.

کلمات کلیدی:

روششناسی، منطق فهم، ساختار حدیث، زبان متن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1328143>

